

Република Македонија
ВЛАДА НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА
Бр.44.1-7692/1
29.8.2018 година
Скопје

РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА
СОБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА
СКОПЈЕ

Примено	05. 09. 2018		
Сектор	Број	Град	Видност
08	4685/3		

ДО ПРЕТСЕДАТЕЛОТ НА СОБРАНИЕТО НА РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА
СКОПЈЕ

Владата на Република Македонија, на седницата, одржана на 29.8.2018 година, го разгледа Барањето за давање на автентично толкување на член 42-а став 2 од Законот за управните спорови, поднесено од пратеникот Кети Смилеска и притоа го утврди следното

МИСЛЕЊЕ

Законот за управните спорови („Службен весник на Република Македонија бр.62/06 и 150/10) е донесен во 2006 година, во услови кога постоеше едностепено управно судство, а спорната одредба на членот 42-а, внесена е во 2010 година, кога се вовеле системот на двостепеност во оваа сфера со креирањето на Вишиот управен суд, при што се наметна потребата за уредување на застапувањето на органите во постапката по жалба пред Вишиот управен суд.

Притоа со спорната одредба се утврдува дека:

„Против одлуките на Управниот суд странките можат да изјават жалба во рок од 15 дена од денот на доставувањето на одлуката преку Управниот суд до Вишиот управен суд.

Против одлука на Управниот суд, органот чиј акт бил предмет на управниот спор може да поднесе жалба преку Државниот правобранител на Република Македонија.

Вишиот управен суд одлучува по жалба во совет од тројца судии.“

Ставот 2 од спорниот член ја утврдува обврската на органот чиј акт бил предмет на управниот спор жалбата да ја поднесува преку Државниот правобранител на Република Македонија.

Притоа член 3 од Законот уредува дека:

„Право да поведе управен спор има физичко или правно лице ако смета дека со управниот акт му е повредено некое право или непосреден интерес заснован врз закон.

Државен орган, подружница или друга деловна единица на трговско друштво, населба и слично или група лица, иако немаат својство на правно лице, можат да поведат управен спор ако можат да бидат носители на правата и обврските за кои се решавало во управната постапка.

Кога орган на општините и Градот Скопје или на организација решава во прв степен во управна работа од изворна и делегирана надлежност, а по жалбата против таквиот акт решавал надлежен орган определен со закон, управен спор против второстепениот акт може да поведе и општината и Градот Скопје, односно организацијата чијшто орган решавал во прв степен, ако смета дека со второстепениот акт е повредено правото на локалната самоуправа, односно правото на управување.

Управен спор може да поведе Државниот правобранител на Република Македонија, кога со управен акт или со управен договор се повредени законот или јавниот интерес, односно институцијата што ја застапува според закон.“

Имајќи ја предвид одредбата на ставот 3 од членот 3 сосема е јасно дека Државното правобранителство на Република Македонија ги застапува органите или институциите само доколку тоа е утврдено со закон.

Притоа, Законот за државното правобранителство („Службен весник на Република Македонија“ бр.87/07) во членот 2 јасно определува дека:

„Државното правобранителство на Република Македонија е државен орган кој презема мерки и правни средства заради правна заштита на имотните права и интереси на Република Македонија и врши други работи утврдени со овој и друг закон.“

Законодавно правната комисија на Собранието на Република Македонија постапувајќи по барање за автентично толкување на истоветната одредба со Извештај бр.10-2254/12 од 7 јуни 2013 година веќе се произнела дека: „Државното правобранителство на Република Македонија е надлежно да постапува само по однос на имотните права и интереси на Република Македонија и на државните органи кои се утврдени, согласно Законот за организација и работа на органите на државната управа“.

Со оглед на изнесеното, а имајќи ги предвид:

1) одредбите на член 5 од на Законот за организација и работа на органите на државната управа („Службен весник на Република Македонија“ бр.58/00, 44/02, 82/08, 167/10 и 51/11) кој утврдува дека:

„Органите на државната управа, можат да се основаат како министерства, други органи на државната управа и управни организации“ и

2) одредбите на членовите 3 и 4 од Законот за Народната банка („Службен весник на Република Македонија“ бр.158/10, 132/12, 43/14, 153/15, 6/16 и 83/18) кои утврдуваат дека: „Народната банка е централна банка на Република Македонија.....е правно лице со административна, финансиска и управувачка самостојност.....која има правна способност да настапува во правниот промет, особено кога: 1) склучува договори; 2) покренува правни постапки и е предмет на истите и 3) стекнува, управува, чува и располага со својот подвижен и недвижен имот.“

Како сосема неспорно се наметнува толкувањето дека Државното правобранителство на Република Македонија не е овластено да ја застапува Народната банка на Република Македонија, со оглед на тоа таа не е орган на кој упатува Законот за организација и работа на органите на државната управа.

Согласно ова, Владата на Република Македонија му предлага на Собранието на Република Македонија да не даде автентично толкување на оваа одредба од Законот, бидејќи истата е јасна и прецизна.

ЗАМЕНИК НА ПРЕТСЕДАТЕЛОТ
НА ВЛАДАТА НА РЕПУБЛИКА
МАКЕДОНИЈА
Марија Шекеринска-Јанковска

